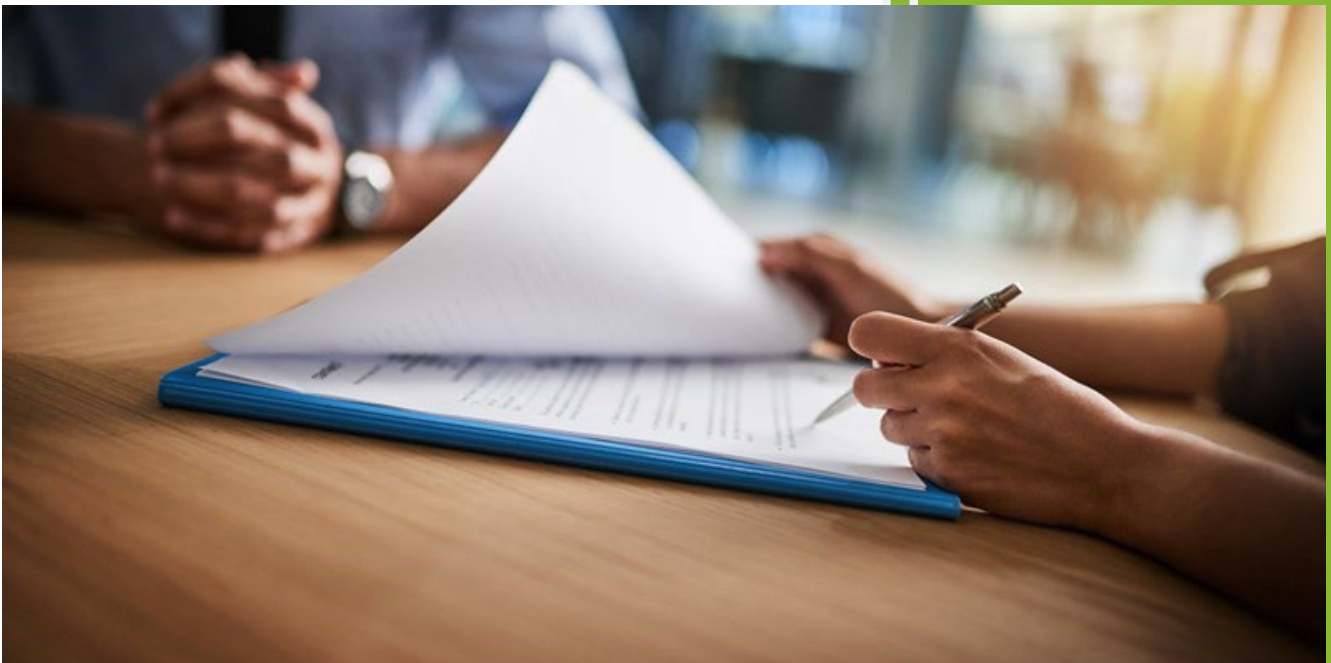

2025

Årsberetning

Ankenævnet for ATP m.m.

Indhold

1. Generelt om ankenævnet	3
2. Sager	6
2.1 Indkomne sager	6
2.2. Afgjorte sager	6
2.3. Sagsbehandlingstid	7
2.4. Udviklingen i sagsantal og sagsbehandlingstid	8
3. Aktuelle spørgsmål	8
3.1. Klager over Barsel.dk's afgørelser vedrørende selvstændiges bidragspligt efter barselsudligningsordningen	8
3.2. Klager over FerieKontos afgørelser	11
3.3. Automatisk udbetaling af feriepengebeløb under bagatelgrænsen	12
3.4. Klager over afgørelser truffet af Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler	15
3.5. Klager over AUB's afgørelser	16
3.6. Klager over ATP's afgørelser	20
3.7. Klager over Samlet Betalings afgørelser	22
3.8. Klager over afgørelser truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings (AES) Center for Arbejdsskader i Grønland (CFA)	24
4. Ankenævnets medlemmer	25
5. Kontakt til ankenævnet	26

1. Generelt om ankenævnet

Ankenævnet er nedsat i henhold til ATP-lovens § 28 med henblik på at behandle klager over afgørelser, som er truffet af ATP om medlemskab af, bidrag til og udbetaling fra ATP Livslang Pension. Ankenævnet er derudover i årenes løb blevet indsat som klageinstans i relation til en række andre ordninger. Ankenævnets supplerende ansvarsområder udgøres p.t. af følgende:

- Ankenævnet er efter § 27 i AUB-loven (lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag) bemyndiget til at behandle klager over AUB's eller ATP's afgørelser efter denne lov.
- Ankenævnet er efter § 26, stk. 4, i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler bemyndiget til at behandle klager over afgørelser om arbejdsgivers indbetaling samt fondens beregning af indeksering og renter af tilgodehavende feriemidler og afgørelser om opkrævning af arbejdsgiverbidrag, som Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler træffer i henhold til loven.
- Ankenævnet er efter § 6, stk. 3 og 4, i lov om barselsudligning på det private arbejdsmarked (barselsudligningsloven) bemyndiget til at behandle klager over Arbejdsmarkedets Tillægspensions og barselsudligningsordningens (barsel.dk) afgørelser efter denne lov.
- Efter § 35, stk. 6, og § 39 i ferieloven kan Ankenævnet behandle klager over ATP's afgørelser om opkrævning af arbejdsgivernes bidrag til FerieKontos administration og klager over FerieKontos afgørelser efter ferielovens § 36, stk. 2, vedrørende administrationen af ordningen.
- Efter § 45 i lov om arbejdsskadesikring kan Ankenævnet behandle klager over afgørelser truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) efter lovens §§ 55-58 c (vedrørende opkrævning af bidrag og videregivelse af oplysninger om arbejdsgiveren) eller af ATP.
- Efter § 13 i lov om Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede (AFU) kan Ankenævnet behandle klager over alle afgørelser efter denne lov.
- Efter § 13, stk. 20, i VEU-loven (lov om godtgørelse og tilskud ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse) kan Ankenævnet behandle klager over ATP's afgørelser om finansieringsbidragspligt og finansieringsbidrag, herunder beregning og opkrævning, og efter § 19 i samme lov kan Ankenævnet behandle klager over AUB's afgørelser om VEU-godtgørelse og tilskud til befodringsudgifter samt klager over en uddannelsesinstitutions afgørelser om tilskud til kost og logi.

- Efter § 13 i bekendtgørelse om beregning af finansieringsbidrag (bekendtgørelse nr. 1665 af 12. december 2023) og § 10 i bekendtgørelse om Arbejdsmarkedets Tillægspensions fælles opkrævning af visse arbejdsgiverbidrag (bekendtgørelse nr. 1622 af 12. december 2023) kan Ankenævnet behandle klager over afgørelser truffet af ATP om finansieringsbidragspligt og beregning af finansieringsbidrag samt om opkrævning og indbetaling mv. af bidrag, der indgår i fællesopkrævningen. Det er ATP, som administrerer arbejdsgiverbidragene og sender opkrævning via Samlet Betaling (SB) til virksomhederne.

Klagefristen er i alle tilfælde 4 uger fra den dag, hvor afgørelsen er meddelt klageren.

Klager over følgende afgørelser skal indgives direkte til Ankenævnet:

- Afgørelser omfattet af ATP-lovens § 28
- Afgørelser omfattet af arbejdssikringslovens § 45
- Afgørelser omfattet af VEU-lovens § 13, stk. 20
- Afgørelser omfattet af bekendtgørelse nr. 1665 af 12. december 2023 § 13

Ankenævnet indhenter en udtalelse fra myndigheden, og klager bliver hørt over denne udtalelse.

Klager over følgende afgørelser skal indgives til den myndighed, som har truffet afgørelsen:

- Afgørelser omfattet af lov om arbejdsmarkedets uddannelsesbidrag (AUB-loven), jf. lovens 27
- Afgørelser omfattet af § 26, stk. 4, i lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler
- Afgørelser omfattet af lov om barselsudligning på det private arbejdsmarked (barselsudligningsloven), jf. lovens § 6, stk. 3 og 4
- Afgørelser omfattet af ferielovens § 35, stk. 6, og § 36, stk. 2, jf. § 39
- Afgørelser omfattet af lov om Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede, jf. lovens § 13
- Afgørelser omfattet af VEU-lovens § 19

Myndigheden vurderer, om der er grundlag for at give klageren helt eller delvis medhold (remonstration). Giver der ikke klageren fuldt medhold, videresender myndigheden klagen til Ankenævnet med en genvurdering, som samtidig sendes i høring hos klageren.

Ankenævnet er et nævn, der organisatorisk hører under Beskæftigelsesministeriet. Det er Beskæftigelsesministeriet, der yder sekretariatsbistand til nævnet. Der er tale om et uafhængigt og selvstændigt nævn, som ikke er underlagt instruks af ministeriet eller andre. Ankenævnet udpeger selv sin formand og fastsætter selv sin forretningsorden.

Sagerne behandles i almindelighed skriftligt. I afgørelsen af den enkelte sag deltager samtlige fem ankenævnsmedlemmer. Afgørelsen træffes ved stemmeflerhed og udformes skriftligt, herunder med angivelse af eventuelle dissenser.

Ankenævnet har bemyndiget nævnets formand til at træffe afgørelse på nævnets vegne i en række sager, hvor nævnet har vurderet, at sagen er ukompliceret. Ankenævnets formand kan således afvise klager, som er indgivet for sent, eller som angår sager, der allerede er afgjort ved Ankenævnet, eller i øvrigt ikke kan afgøres ved Ankenævnet. Ankenævnets formand kan også træffe afgørelse i sager, hvor der i henhold til lovgivningen skal træffes afgørelse inden for en kort frist, herunder sager om aktindsigt og sager om klagers rettigheder i henhold til databeskyttelsesreglerne. Ankenævnets formand kan endvidere beslutte, at en sag, hvori Ankenævnet har truffet afgørelse, skal genoptages, hvis særlige grunde taler herfor, herunder navnlig i tilfælde, hvor der er fremkommet nye oplysninger, som må antages at kunne medføre et andet udfald, og hvor det er undskyldeligt, at oplysningerne først er fremkommet senere.

2. Sager

2.1 Indkomne sager

I 2025 modtog ankenævnet 85 sager. Sagernes fordeling fremgår af tabel 1. Ankenævnet modtog 47 sager i 2024 og 110 sager i 2023.

Tabel 1

Indkomne sager 2025

Sagstype	Antal
AES (Arbejdsmarkedets Erhvervssikring)	1
AFU (Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede)	0
ATP (Arbejdsmarkedets Tillægspension)	12
AUB (Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag)	5
Barsel.dk – bidrag til barselsudligningsordningen	44
Ferie	17
Lønmodtagernes Fond for tilgodehavende Feriemidler	5
Samlet Betaling	1
I alt	85

Kilde: Ankenævnet for ATP m.m.

Ved udgangen af 2025 havde Ankenævnet 24 uafsluttede sager, heraf 3 sager modtaget i 3. kvartal og 21 sager modtaget i 4. kvartal 2025.

Ved udgangen af 2024 havde Ankenævnet 11 uafsluttede sager, og ved udgangen af 2023 havde Ankenævnet 43 uafsluttede sager.

2.2. Afgjorte sager

I 2025 har Ankenævnet afsluttet 72 sager, hvoraf 12 sager var indkommet i 2024. Fordelingen af afsluttede sager fremgår af tabel 2.

Tal i parentes angiver antal afgørelser, hvor Ankenævnet ændrer myndighedens afgørelse. I 2025 stadfæstede Ankenævnet afgørelsen fra 1. instans i 56 sager inklusiv de 4 sager, der blev afgjort med formandsafgørelser. I samme periode ophævede og hjemviste eller ændrede Ankenævnet afgørelsen fra 1. instans i 8 sager.

Tabel 2

Afgjorte og afsluttede sager i 2025

	Nævns- afgørelse	Formands- afgørelse	Afgjort i alt	Afsluttet uden afgørelse	Afgjort eller afsluttet i alt
Sagstype					
AES (Grønland)	1 (1)	1	2 (1)	2	4 (1)
ATP	7 (2)	-	7 (2)	2	9 (2)
AUB	5 (2)	-	5 (2)	-	5 (2)
Barsel.dk (bidrag)	26 (2)	2	28 (2)	2	30 (2)
Ferie	16 (-)	1	17 (-)	-	17 (-)
Feriemidler*	2 (1)	-	2 (1)	1	3 (1)
Samlet Betaling	3 (-)	-	3 (-)	1	4 (-)
I alt	60 (8)	4	64 (8)	8	72 (8)

Anm.: Tal i parentes er antal afgørelser, hvor nævnet ændrer myndighedens afgørelse

* Lønmodtagernes Fond for tilgodehavende Feriemidler

Kilde: Ankenævnet for ATP m.m.

Nævnsafgørelserne har hovedsagelig omhandlet sager om bidrag til Barsel.dk og sager om afslag på udbetaling af overskydende ferie samt sager afgjort af ATP og AUB. Der henvises vedrørende sagernes nærmere indhold til gennemgangen i afsnit 3.

Nævnet har truffet afgørelse i 60 sager, og der er truffet formandsafgørelser i 4 sager.

Herudover er 8 sager afsluttet uden afgørelse. Det skyldes typisk, at der ikke er truffet afgørelse i 1. instans, at klagen trækkes tilbage, eller at 1. instans f.eks. i forbindelse med anmodning om yderligere oplysninger omgør sin afgørelse og giver klager medhold.

2.3. Sagsbehandlingstid

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for samtlige de 72 sager, som er afsluttet i 2025, er opgjort til 109 dage eller ca. 3,5 måneder fra modtagelse af klagen til afsendelse af afgørelsen eller sagens afslutning på anden måde. I 2024 var denne gennemsnitlige sagsbehandlingstid 187 dage eller godt 6 måneder.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for de 60 sager, der blev afsluttet med nævnsbehandling, og de 4 sager, der blev afgjort som formandsafgørelse, er opgjort til 110 dage.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for de 8 sager, der blev afsluttet uden nævnsbehandling, er opgjort til 103 dage.

2.4. Udviklingen i sagsantal og sagsbehandlingstid

Antal indkomne og afsluttede sager de sidste 8 år fremgår af tabel 3.

Tabel 3

Indkomne og afgjorte sager i perioden 2019-2025

År	Indkomne sager	Afsluttede sager
2018	25	34
2019	51	49
2020	64	57
2021	107	99
2022	248	125
2023	110	225
2024	47	78
2025	85	72

Som det ses, har antallet af indkomne sager været støt stigende i perioden 2018 til 2022. Herefter ses en betydelig nedgang i antal sager i 2023 og 2024, men i 2025 steg sagstilgangen igen.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid er faldet fra godt 6 måneder i 2024 til ca. 3,5 måned i 2025.

3. Aktuelle spørgsmål

I det følgende redegøres nærmere for Ankenævnets virksomhed i 2025. Som det fremgår af afsnit 2.2 blev der i årets løb truffet 64 afgørelser, heraf 60 nævnsafgørelser og 4 formandsafgørelser. I 8 af nævnsafgørelserne – dvs. svarende til godt 13 % af de af nævnet afgjorte sager – ophævede og hjemviste eller ændrede Ankenævnet afgørelsen fra 1. instansen, i den ene af afgørelserne dog kun delvist. Sagerne er i deres helhed gengivet på Ankenævnets hjemmeside www.atp-anke.dk.

Gennemgangen er baseret på udvalgte afgørelser, som er egnede til at illustrere Ankenævnets praksis og herunder Ankenævnets grunde til at omgøre eller ophæve og hjemvise 1. instansens afgørelse i de sager, hvor dette blev resultatet af Ankenævnets behandling af sagen.

3.1. Klager over Barsel.dk's afgørelser vedrørende selvstændiges bidragspligt efter barselsudligningsordningen

Der er i Ankenævnets årsberetninger for 2021-2024 redegjort for denne ordning, som blev gennemført ved lov nr. 2198 af 29. december 2020, og som har givet selvstændige erhvervsdrivende mulighed for

at få kompensation under barselsorlov m.v. Ordningen, som finansieres ved bidragspligt for personer med selvstændig erhvervsvirksomhed som hovedbeskæftigelse, resulterede især i de første to år efter lovens ikrafttræden i et stort antal klagesager. Antallet af klager indgivet til Ankenævnet i anledning af ordningen udgjorde i 2024 alene 12, men har i 2025 udgjort 44.

Ankenævnet afgjorde i løbet af 2025 28 sager vedrørende klager over afgørelser truffet af Barsel.dk, hvoraf to sager blev afgjort ved formandsafgørelser. Barsel.dk's afgørelse blev ophævet i en sag, og i en anden sag blev en del af afgørelsen ophævet og hjemvist til fornyet behandling.

Klagerne har i vidt omfang drejet sig om tilsvarende temaer, som der er redegjort for i de nævnte årsberetninger, herunder at klageren ikke selv har mulighed for at drage fordel af ordningen eller af andre grunde ikke ønsker at bidrage til denne. Af andre hyppigt forekommende indsigelsesgrunde kan nævnes, at klageren er højt oppe i årene, at klager er uden midler på opkrævningstidspunktet, at klageren ikke har ansatte, eller at klageren allerede bidrager til Barsel.dk ved at betale barselsbidrag for virksomhedens ansatte. Klager, som er begrundet i sådanne eller tilsvarende indsigelser, kan ikke i sig selv begrunde fritagelse for bidragspligt, og der er efter loven ingen mulighed for at dispensere for opkrævningen.

Et andet ofte set klagetema er, at klageren er utilfreds med det beregningsgrundlag, som Barsel.dk har anvendt i henhold til barselsudligningslovens § 4 a, stk. 1, idet klageren f.eks. har gjort gældende, at et overskud ikke skal medtages i beregningsgrundlaget for selvstændig virksomhed, eller at der ikke er taget hensyn til et underskud. Heller ikke sådanne klagepunkter har klagerne fået medhold i, da det fremgår af bestemmelsens ordlyd, at det afgørende for bidragspligten er, hvad der ifølge årsopgørelsen fra SKAT er virksomhedens samlede resultat før renter. Hvis klageren bestrider rigtigheden heraf, må klager rette henvendelse til SKAT og opnå en ændring.

I et ikke ubetydeligt antal af de i 2025 indgivne klager har klageren påberåbt sig, at klagerens selvstændige virksomhed var ophørt på opkrævningstidspunktet, og at klageren dermed ikke længere var omfattet af bidragspligten. Dette forudsætter imidlertid ifølge Ankenævnets praksis, at den selvstændige virksomhed inden opkrævningstidspunktet er bragt endeligt til ophør og afviklet i økonomisk forstand. Det er således ikke tilstrækkeligt blot at indstille virksomhedens drift, jf. eksempelvis *sag 2025-14* (Ankenævnets afgørelse af 30. april 2025), hvor klageren var bidragspligtig uanset, at klageren på opkrævningstidspunktet havde afhændet den hidtil drevne virksomhed, da klageren havde holdt CVR-nummeret åbent som følge af uafsluttet Covid-19 kompensation. Se tilsvarende *sag 2025-29* (Ankenævnets afgørelse af 9. september 2025), hvor klager heller ikke havde godtgjort, at klagers selvstændige virksomhed var ophørt i lovens forstand, da klager havde oplyst, at CVR-registreringen var opretholdt af ”administrative årsager”.

Om en selvstændig virksomhed kan anses for endeligt ophørt og økonomisk afviklet på opkrævningstidspunktet beror alene på en realitetsvurdering. At det er en sådan vurdering, som er

afgørende for bidragspligten til Barsel.dk, og ikke CVR-registreringen, fremgår bl.a. af *sag 2025-52* (Ankenævnets afgørelse af 1. oktober 2025), hvori Ankenævnet udtalte bl.a. følgende:

”Det følger af Ankenævnets praksis, at der efter reglerne i barselsudligningsloven ikke påhviler en selvstændig erhvervsdrivende, hvis virksomhed er ophørt inden den 1. oktober i opkrævningsåret, bidragspligt, og at det er realiteten vedrørende udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed og ikke CVR-registrering, som er afgørende for bidragspligt til Barsel.dk.

I den foreliggende sag har klager udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed med udlejning af en erhvervsejendom. Klager har solgt ejendommen med købers overtagelse af brugsretten den 23. november 2020 og erhvervelse af ejendomsretten den 1. september 2021. Klagers udøvelse af erhvervsvirksomhed vedrørende ejendommen må på denne baggrund anses for ophørt den 1. september 2021, hvor ikke blot klagers drift, men også ejerskab og det økonomiske opgør vedrørende ejendommen efter det oplyste blev bragt til afslutning. Det er uden betydning, at afmelding i CVR-registeret først skete den 28. februar 2022, da den sene afregistrering ikke var udtryk for nogen form for reel opretholdelse af udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed vedrørende ejendommen.

Klager kan herefter ikke anses for at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed på opkrævningstidspunktet i 2021, og klager er derfor ikke underlagt bidragspligt i 2021.

Ankenævnet ophæver som følge heraf den påklagede afgørelse.”

Sag 2025-78/2025-57 (Ankenævnets afgørelse af 17. november 2025) drejede sig om en praktiserende læge, som var ophørt med at udøve virksomhed som sådan med udgangen af april 2021, men som fortsatte med at have indtægter som anpartshaver i et kommanditselskab. Klagen angik, om klager som følge heraf var bidragspligtig i årene 2021-2023. Ankenævnet udtalte, at deltagelse som kommanditist og partner i et skattemæssigt transparent partnerselskab ikke uden videre betyder, at indtægten fra selskabet skal anses som indtægt fra udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. SKAT's juridiske vejledning 2024-1, afsnit c.c.1.2.4. Såfremt klageren mente, at den skattemæssige kvalifikation i hendes årsopgørelse var forkert, måtte klageren rette henvendelse til SKAT og opnå en ændring heraf, hvorefter Barsel.dk som anført i sin genvurdering kunne foretage en fornyet genvurdering. Ankenævnet stadfæstede herefter ud fra de foreliggende oplysninger om klagers indtægter fra kommanditselskabet i 2021 og 2022, at klager var anset for bidragspligtig i årene 2022 og 2023. Hvad angik 2021, afhang klagers bidragspligt af indtjeningen i 2020, men da klager var ophørt med at drive virksomhed som praktiserende læge den 30. april 2021 – og dermed inden opkrævningstidspunktet den 1. oktober 2021 – kunne indtjeningen fra lægevirksomheden ikke indgå i beregningsgrundlaget. Da det ikke var muligt ud fra de foreliggende oplysninger at fastslå, om der i 2020 forelå et tilstrækkeligt overskud fra kommanditselskabet til at opfylde det krav til overskudsstørrelsen, som er en betingelse for bidragspligt, ophævede Ankenævnet den del af Barsel.dk's afgørelse, som havde pålagt bidragspligt for 2021, og hjemviste sagen herom til fornyet

afgørelse.

I sag 2025-26 (Ankenævnets afgørelse af 1. juli 2025) bestred klageren at være bidragspligtig bl.a. med henvisning til, at ”Hvis barsel.dk skal gælde for alle selvstændige mennesker i Danmark skal det deklarerer som en ekstra SKAT eller indberegnes automatisk i andre skatteformer”. Barsel.dk havde heroverfor henvist til, at det af lovbemærkningerne fremgik, at det obligatoriske bidrag til barselsudligningsordningen for selvstændige er en skat i grundlovens forstand, men klageren fastholdt sin hjemmelsindsigelse med følgende begrundelse: ”Hvis det er en skat, så skal den også betegnes som skat og dermed opkræves af alle skatteborgere i landet. Det er bare ikke tilfældet! Her snakker man om en bidragsydelse.” Ankenævnet stadfæstede barsel.dk’s afgørelse om bidragspligt, idet nævnet om det rejste hjemmelsproblem bemærkede følgende:

”Ifølge grundlovens § 43 kan ingen ”skat” pålægges, forandres eller ophæves uden ved lov”. Der er ikke i grundloven nogen definition af begrebet ”skat”, som imidlertid er fast antaget at skulle forstås som pligtmæssige betalinger til det offentlige, der ikke har karakter af vederlag for en konkret modydelse. Der er ikke i grundloven noget krav om, at sådanne pligtmæssige betalinger til det offentlige skal være betegnet som ”skat”. Der er heller ikke i grundloven noget krav om, at et bidrag som det foreliggende skal opkræves alle skatteborgere. Kravet efter grundlovens § 43 er, at skattereglerne skal stå direkte i loven. Afgørende for klagers bidragspligt er derfor alene, om lovens betingelser for bidragsbetaling er opfyldt.”

3.2. Klager over FerieKontos afgørelser

Som redegjort for i tidligere årsberetninger gav den nye ferielov anledning til et meget betydeligt antal klager i 2022 og 2023, og Ankenævnet gav i en god del af sagerne klagerne medhold i deres klage. I 2024 faldt antallet af indgivne klager til 14, og antallet har ligget på nogenlunde samme niveau i 2025, hvor der er blevet indgivet 17 klager.

Ankenævnet har i 2025 afgjort 17 klager over afgørelser truffet af FerieKonto, hvoraf 2 klager var indkommet i 2024. En af afgørelserne var en formandsafgørelse. Der er i alle sagerne sket stadfæstelse af FerieKontos afgørelse, men som det fremgår af pkt. 3.3 nedenfor fandt Ankenævnet ikke FerieKontos sagsbehandling acceptabel i den under dette punkt refererede sag.

Som redegjort for i tidligere årsberetninger omhandler klagerne typisk FerieKontos afslag på udbetaling af ikke hævdede feriepenge eller afgørelser om, at der skal ske tilbagebetaling af udbetalt feriegodtgørelse. Mange af sagerne har handlet om, hvorvidt der har foreligget en feriehindring, men som redegjort for under punkt 3.3.a) i Ankenævnets årsberetning for 2023 er det i udgangspunktet udtømmende reguleret i bekendtgørelse nr. 1072 af 29. oktober 2019 med senere ændring, hvad der anses for feriehindringer i ferielovens forstand. Der kunne med henvisning hertil ikke gives klageren medhold i bl.a. følgende sager: 2025-42 (Ankenævnets afgørelse af 9. september 2025. Deltagelse i praktikforløb var ikke en feriehindring), 2025-58 (Ankenævnets afgørelse af 17. oktober 2025. Forkert

vejledning fra et jobcenter kunne ikke anses som en feriehindring), 2024-54 (Ankenævnets afgørelse af 16. januar 2025. Opstart i nyt job efter sygdom var ikke en feriehindring), 2025-22 (Ankenævnets afgørelse af 27. juni 2025. Opstart i ordinær ansættelse efter ressourceforløb var ikke en feriehindring), 2025-25 (Ankenævnets afgørelse af 3. juli 2025. Manglende viden om, at ferie skal afholdes inden ferieafholdelsesperiodens udløb, var ikke en feriehindring).

I sag 2025-48 (Ankenævnets afgørelse af 11. september 2025), som angik klagerens manglende ret til at få udbetalt overskydende feriedage som følge af, at klageren havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge i et antal dage, som oversteg antallet af feriedage, gjorde klageren blandt flere klagepunkter gældende, at det var urimeligt at sidestille feriepenge og dagpenge, fordi hans feriepenge var af væsentlig højere økonomisk værdi, ligesom han påberåbte sig, at han burde have været partshørt. Ankenævnet udtalte hertil følgende:

”Ifølge ferielovens § 27, stk. 2, skal antallet af dage med de ydelser, der nævnes i stk. 1, trækkes fra det antal feriedage, som den uhævede feriebetaling svarer til. Ferieloven forholder sig således ikke til den økonomiske værdi af den enkelte lønmodtagers feriedage, men alene til antallet af dage. Det kan derfor ikke tillægges betydning, om der er en uforholdsmæssig økonomisk forskel på værdien af arbejdsløshedsdagpenge og værdien af feriepengene, som klager anfører.

....

Klager oplyser, at fordi han ikke er blevet hørt forud for FerieKontos afgørelse, havde han ikke mulighed for at fremlægge ”væsentlige oplysninger og omstændigheder, der kunne have påvirket sagens udfald”. Ifølge forvaltningslovens § 19 skal en myndighed foretage partshøring forud for, at der træffes afgørelse, når en part ikke antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om en sags faktiske grundlag. FerieKonto har truffet afgørelse på baggrund af klagers anmodning om udbetaling af feriepengene. Afgørelsen er således truffet alene på baggrund af oplysninger, som klager selv har afgivet, hvorfor der ikke skulle ske høring af klager.”

I sag 2025-85/2025/67 (Ankenævnets afgørelse af 27. december 2025) var klagen bl.a. støttet på, at klageren havde fået oplyst, at feriepengene ikke ville blive modregnet sygedagpenge. Ankenævnet bemærkede hertil, at det var korrekt, at sygedagpenge ikke er en af de ydelser, der efter ferielovens § 27 trækkes fra antal feriedage forud for udbetaling af feriepengene, men at det var uden betydning for sagens afgørelse, da klager ikke – som ønsket – kunne placere feriedage med feriepenge på dage, hvor klager samtidig fik udbetalt sygedagpenge.

3.3. Automatisk udbetaling af feriepengebeløb under bagatelgrænsen

Der er ved lov nr. 1539 af 12. december 2023, som trådte i kraft den 31. december 2023, indsat nogle nye bestemmelser i ferieloven med det formål at genindføre den tidligere ferielovs bagateludbetalingsregler tilpasset samtidighedsferie. Baggrunden for de nye regler er, at der efter den nye ferielov, som indførte samtidighedsferie, var fremkommet et uventet stort beløb, som lønmodtagere har undladt at hæve.

Lovændringen går bl.a. ud på, at uhævede feriepenge under bagatelgrænsen (5.000 kr. før skat og arbejdsmarkedsbidrag) udbetales, uden at det er undersøgt, om lønmodtageren har modtaget offentlige ydelser i ferieafholdelsesperioden, men det er en betingelse, at beløbet vedrører optjent ferie udover 4 uger eller stammer fra et ansættelsesforhold, som er ophørt inden ferieafholdelsesperiodens udløb, jf. ferielovens § 24 a. Stammer feriegodtgørelsen ikke fra et ophørt ansættelsesforhold, ferie udover 4 uger eller ferie afholdt i ferieafholdelsesperioden, kan FerieKonto træffe afgørelse om, at beløbet skal tilbagebetales, jf. ferielovens § 24 a, stk. 3.

Det fremgår udtrykkeligt af lovbemærkningerne til ændringsloven, at ”Feriepenge vil med den foreslåede ordning blive udbetalt, uanset om lønmodtageren i ferieafholdelsesperioden har modtaget offentlige ydelser.”

Det følger samtidig af lovændringen, at FerieKontos kontrol efter 24 a, skal foregå i henhold til § 36, stk. 5, hvorefter FerieKonto hvert år udtager et antal virksomheder og lønmodtagere til stikprøvekontrol for udbetalinger efter en række af ferielovens bestemmelser, ”jf. § 33”.

Ferielovens § 33 er sålydende:

”Feriebetaling modtaget med urette

§ 33. Arbejder en lønmodtager mod vederlag under sin ferie, eller har lønmodtageren på anden vis modtaget feriebetaling med urette, kan FerieKonto kræve, at den dertil svarende feriegodtgørelse, den dertil svarende løn under ferie eller det dertil svarende ferietillæg indbetales til FerieKonto.”

Sag 2024-55 (Ankenævnets afgørelse af 11. februar 2025), som indledningsvist indeholder en udførlig gennemgang af retsgrundlaget, angik betingelserne for at kræve tilbagebetaling af feriepenge, som var automatisk udbetalt efter ferielovens § 24 a, stk. 3. FerieKonto havde den 5. januar 2024 automatisk til klageren udbetalt et feriepengebeløb på 638 kr. for ferieafholdelsesperioden 1. september 2022 til 31. december 2023 og havde samtidig i brevet herom oplyst klageren om følgende:

”Hvornår har du ret til pengene?”

Du kan kun få feriepengene udbetalt, hvis de vedrører ferie ud over 4 uger eller stammer fra et job, du er fratrukket senest den 31. december 2023.”

Foranlediget af en – unødvendig – indberetning fra kommunen om dobbeltforsørgelse bad FerieKonto klageren om at indsende dokumentation for sin ret til at oppebære det automatisk udbetalte feriepengebeløb. FerieKonto henviste herved bl.a. til kommunens indberetning og anførte derudover,

at det bl.a. kunne have betydning for klagerens ret til at oppebære feriepengene, om klageren var fratrådt sit job, eller om feriepengene vedrørte ferie ud over 4 uger. Da klageren ikke besvarede FerieKontos høring, traf FerieKonto afgørelse om, at beløbet skulle tilbagebetales.

Sagen var næppe blevet rejst, hvis FerieKonto ikke havde modtaget kommunens indberetning, men en indberetning alene om, at klageren havde modtaget offentlige ydelser, burde ikke i sig selv have givet FerieKonto anledning til at iværksætte en kontrol af, om alle betingelser for udbetaling var opfyldt. Det påhvilede endvidere FerieKonto i givet fald at tilvejebringe det fornødne faktuelle grundlag for sin afgørelse, hvilket ikke var sket. Da FerieKonto i sin genvurdering af sagen fremlagde en række nye faktuelle oplysninger og uddybede sin begrundelse, og da klageren i udbetalingsbrevet var gjort udtrykkelig opmærksom på, at han kun var berettiget til feriepengebeløbet, hvis han var fratrådt sit arbejde senest 31. december 2023, eller feriepengene vedrørte ferie ud over 4 uger, stadfæstede Ankenævnet dog FerieKontos afgørelse om tilbagebetalingspligt.

Om den god-tros vurdering, som sagen gav anledning til, udtalte Ankenævnet følgende:

”6. Et flertal af Ankenævnets medlemmer (Børge Dahl, Lene Pagter Kristensen, Steen Müntzberg og Evelyn Jørgensen) udtaler derudover:

Der er i ferielovens § 24 a, stk. 3, 2. pkt., en henvisning til § 36, stk. 2, nr. 4, hvilket må forstås som en henvisning til det, der ved lovændringen i 2023 blev ændret til nr. 5 om afgørelser efter ferielovens § 33 om feriebetaling modtaget med urette.

Vi finder, at der ikke i ordlyden af, forarbejderne til eller praksis i henhold til ferielovens § 33 er holdepunkt for andet, end at bestemmelsen af FerieKonto skal anvendes i overensstemmelse med dansk rets almindelige principper om beskyttelse af den berettigede forventning og tilbagesøgning af betalte beløb (condictio indebiti). Tilbagesøgning er således i almindelighed afskåret, selv om feriepenge er modtaget med urette, medmindre lønmodtageren måtte indse eller burde forstå, at han ikke var berettiget til beløbet.

Når det i forarbejderne til ferielovens § 24 a er anført, at ”FerieKonto vil kunne kræve beløbet indbetalt, uanset om lønmodtageren har modtaget det i god tro, på samme måde som andre beløb, der er modtaget med urette, jf. § 33 i ferieloven”, er dette efter vores opfattelse udtryk for en fejlopfattelse af gældende ret, og en sådan fejlopfattelse i bemærkninger til en lovbestemmelse i forbindelse med en efterfølgende lovændring kan ikke føre til en anden forståelse end en forståelse i overensstemmelse med gældende ret.

Udbetaling i sagen er ikke sket efter ansøgning, men automatisk på grund af beløbets størrelse. Udbetaling er sket uden forbehold, men dog med angivelse af, at der kun er ret til pengene, hvis de vedrører ferie ud over 4 uger eller stammer fra et job fratrådt senest den 31. december 2023.

Klager må anses for at have været helt på det rene med de faktuelle forhold vedrørende egen fortsatte ansættelse, beskedne ferieoptjening og ikke-afholdelse af ferie.

På denne baggrund kan de nævnte principper ikke føre til, at klager ikke skal tilbagebetale beløbet på de 638,00 kr.

7. Et mindretal af Ankenævnets medlemmer (Henrik Rothe) er enig med FerieKonto i, at feriepenge, der er modtaget med urette, kan kræves tilbagebetalt, også når de er udbetalt automatisk og uanset om modtageren troede, at han var berettiget til udbetalingen.”

3.4. Klager over afgørelser truffet af Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler

Ankenævnet afgjorde i 2025 to sager, som vedrørte klager over afgørelser fra Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler, hvoraf en blev omgjort.

Sag 2025-31 (Ankenævnets afgørelse af 15. september 2025) angik en sag, hvor en arbejdsgiver efter at have foretaget indberetning om indefrosne feriemidler til Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler bortviste en medarbejder som følge af strafbart forhold og herefter modregnede sit erstatningskrav i bl.a. medarbejderens tilgodehavende feriemidler. Arbejdsgiveren undlod som følge heraf at indbetale indefrosne feriemidler vedrørende den pågældende medarbejder til fonden, som imidlertid traf afgørelse om, at arbejdsgiveren skulle indbetale midlerne samt indekseringer heraf til fonden. Arbejdsgiveren klagede herover til Ankenævnet, som gav arbejdsgiveren medhold med bl.a. følgende begrundelse:

”Sagen angår feriemidler, som er optjent i perioden fra den 1. september 2019 til den 31. august 2020 med et beløb på 16.354,64 kr., og som er omfattet af lov om forvaltning og administration af tilgodehavende feriemidler (lovbkg. nr. 907 af 23. juni 2024), herefter fondsloven. Spørgsmålet er, om Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler (fonden) kan kræve feriemidler og indeksering heraf indbetalt i tilfælde, hvor arbejdsgiveren med føje fremkommer med den indsigelse, at lønmodtageren som følge af berettiget modregning ikke har noget ferietilgodehavende, som fonden kan indtræde i.

Hertil bemærker Ankenævnet, at en arbejdsgiver, som inden fondslovens indberetningsfrist med føje har foretaget modregning i en lønmodtagers krav på optjente feriemidler omfattet af fondsordningen, ikke har pligt til at indberette for så vidt angår det modregnede beløb, eftersom lønmodtageren ikke har noget krav på betaling af dette beløb, og der i dette omfang derfor ikke foreligger et tilgodehavende, som fonden kan indtræde i. Ankenævnet bemærker endvidere, at i tilfælde, hvor en arbejdsgiver, som har beholdt feriemidlerne vedrørende en medarbejder i virksomheden, først efter indberetning til fonden foretager modregning, skal fonden på arbejdsgiverens anmodning træffe afgørelse om, hvorvidt indberetningen skal ændres, jf. fondslovens § 3, stk. 1, 2. pkt., jf. § 4, stk. 3. Afslår fonden en sådan begæring, kan fondens

afgørelse påklages til Ankenævnet, jf. fondslovens § 26, stk. 4.

Ankenævnet lægger på baggrund af sagens oplysninger til grund, at medarbejderen ... hos [klager] på grund af uberettigede overførsler af i alt 19.000 kr. fra klientkontomidler til hendes egen bankkonto i 2019 og 2020, efter at dette blev opdaget i september 2020, med føje blev bortvist primo oktober 2020 med angivelse af, at der ville blive modregnet i løn for september 2020 og i optjente feriemidler. Efter Ankenævnets bedømmelse foreligger der med hensyn til grundlaget for beregning af hendes tilgodehavende feriemidler og indberetning til fonden et sådant undskyldeligt forhold, som berettigede arbejdsgiveren til at forlange indberetningen for hendes vedkommende ændret. Det er en fejl, at fonden har afvist at tage stilling hertil. Fonden burde have efterkommet anmodningen. Fonden har således været uberettiget til at træffe afgørelse om betaling af feriemidler vedrørende ... og indeksering heraf. Ankenævnet ophæver derfor de afgørelser, som fonden har truffet herom, senest fondens afgørelse af 7. marts 2025, som fonden har fastholdt ved genvurdering af 1. april 2025.”

I sag 2025-47 (Ankenævnets afgørelse af 1. oktober 2025) stadfæstede Ankenævnet en afgørelse truffet af Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidler, hvorefter der ikke på det foreliggende grundlag kunne gives en arbejdsgiver medhold i, at der skulle ske sletning af en foretagens indberetning af en medarbejders tilgodehavende feriemidler med indeksering, da en arbejdsgiver ikke kunne få ændret en foretagens indberetning blot ved at hævde, at midlerne var udbetalt til medarbejderen. Ankenævnet udtalte i sin begrundelse herfor følgende:

”Klager hævder, at den pågældende medarbejder for længst har fået de tilgodehavende feriemidler udbetalt. Spørgsmålet er, om klager på det grundlag kan kræve, at fonden sletter kravet.

Hertil bemærker Ankenævnet, at det i fondsloven er bestemt, at fonden ved en arbejdsgivers indberetning af en lønmodtagers krav på tilgodehavende feriemidler indtræder i lønmodtagerens krav på betaling af disse, ”hvorefter arbejdsgiveren alene kan betale med frigørende virkning til fonden, og lønmodtageren alene kan rette sit krav mod fonden”, jf. lovens § 1, stk. 4. Det forhold, at en arbejdsgiver betaler til lønmodtageren, kan således ikke i sig selv føre til fritagelse i forhold til fonden. Loven indeholder i §§ 3 og 4 regler, som angiver, under hvilke betingelser en foretagens indberetning kan blive ændret eller slettet. Grundbetingelsen er, at der forelægges fonden dokumentation for enighed mellem lønmodtager og arbejdsgiver om en anden opgørelse eller en retsafgørelse, som kan træde i stedet for sådan enighed.”

3.5. Klager over AUB's afgørelser

Ankenævnet afgjorde i 2025 5 sager, som vedrørte klager over AUB's afgørelser, hvoraf 2 blev omgjort.

Sag 2024-45 (Ankenævnets afgørelse af 27. juni 2025) angik beregningen af merbidrag til

”Læreplads-AUB” for en arbejdsgiver, som ikke havde haft elever eller lærlinge ansat. Arbejdsgiveren skulle derfor – afhængig af, om han havde haft erhvervsuddannede ansatte – betale merbidrag til AUB, jf. § 21 a, stk. 4, i lov om Arbejdsgivernes uddannelsesbidrag (AUB-loven). Beregningen af merbidraget forudsætter, at AUB kender den enkelte medarbejders uddannelsesbaggrund, og det er i loven og i en bekendtgørelse udstedt af AUB’s bestyrelse nærmere reguleret, hvorledes dette skal søges oplyst. Spørgsmålet i sagen var, om AUB havde oplyst sagen tilstrækkeligt forud for sin afgørelse.

Klageren havde haft 3 udlændinge ansat, og da AUB ikke havde fået svar på sine henvendelser vedrørende deres uddannelsesniveau, havde AUB i sit register registreret dem som erhvervsuddannede, ligesom AUB ikke havde taget hensyn til en efterfølgende oplysning fra en af de ansatte om, at han var ufaglært. Det var AUB’ opfattelse, at AUB ikke kunne ændre medarbejdernes status uden behørig dokumentation fra medarbejderne eller klageren.

Efter en gennemgang af regelgrundlaget, herunder AUB-lovens § 21 a, stk. 7, vedrørende fastsættelsen af uddannelsesniveaut for ansatte medarbejdere med uoplyst uddannelsesbaggrund og lovbemærkningerne til denne bestemmelse, udtalte Ankenævnet følgende:

”Det centrale i de citerede forarbejder er, at det kan være problematisk at anvende registeroplysninger om bl.a. udenlandsk arbejdskraft, og at det er forudsat, at AUB forsøger at indhente oplysninger om udlændinges uddannelsesbaggrund ved henvendelse direkte til de pågældende medarbejdere, og at det, hvor sådan henvendelse er forgæves, vil betyde, at de pågældende ”fremstår i registeret med en uoplyst uddannelsesbaggrund”.”

Efter at have gennemgået også reglerne i bekendtgørelsen udstedt af AUB’s bestyrelse (bekendtgørelse nr. 233 af 22. marts 2018 om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrags uddannelsesregister til brug for opgørelse af erhvervsuddannede årsværk ved beregning af lærepladsafhængigt AUB-bidrag) lagde Ankenævnet til grund, at AUB i tilfælde, hvor sagen er søgt oplyst ved at spørge de pågældende medarbejdere, på grundlag af medarbejdernes svar må foretage en registrering som angivet i bekendtgørelsens § 4, stk. 1, dvs. ”som enten erhvervsuddannet, ikke erhvervsuddannet eller uoplyst uddannelsesbaggrund”. Dette kunne ikke forstås på anden måde end, at der i tilfælde af manglende svar ikke er fremkommet oplysninger, som kan give grundlag for at ændre ”uoplyst uddannelsesbaggrund” til ”erhvervsuddannet”.

AUB havde i den konkrete sag registreret klagerens udenlandske medarbejdere som ”erhvervsuddannede” alene på baggrund af, at AUB ikke havde fået noget svar på sine henvendelser, og havde heller ikke taget hensyn til en efterfølgende oplysning fra den ene medarbejder om, at han var ufaglært.

Da AUB på det således foreliggende grundlag ikke havde haft belæg for at anse medarbejderne for

erhvervsuddannede, ophævede Ankenævnet AUB's afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling.

Sag 2025-61/2025-80 (Ankenævnets afgørelse af 2. december 2025) angik økonomisk støtte til praktikophold i udlandet i form af rejsehjælp til rejsen tilbage til Danmark ved praktikopholdets afslutning. Spørgsmålet var, om AUB havde haft føje til at give klager afslag på ansøgning om sådan rejsehjælp med henvisning til, at der gælder en regel om, at hjemrejse skal ske inden for 4 uger efter praktikopholdets afslutning. Ankenævnet udtalte herom følgende:

”Det hedder i lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesstøtte (lovbekendtgørelse nr. 1046 af 18. august 2025 om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag), at AUB yder økonomisk støtte til elever og lærlinge under erhvervsuddannelse ”med henblik på beskæftigelse i udlandet”, § 9, stk. 1, og at støtten ydes i form af bl.a. rejsehjælp til ”rejsen til Danmark ved afslutning af beskæftigelsen i udlandet”, § 9, stk. 2, nr. 2. I den såkaldte PIU-bekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 498 af 19. maj 2017 om udbetaling af økonomisk støtte til praktikophold i udlandet m.v. fra Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag) hedder det, at AUB yder økonomisk støtte ”med henblik på praktikuddannelse i virksomheder i udlandet”, jf. § 2, stk. 1, og at der ydes økonomisk støtte i form af bl.a. rejsehjælp til ”rejsen til Danmark ved praktikperiodens afslutning”.

AUB har givet klager afslag med begrundelsen, at klagers ”hjemrejse” skete mere end 4 uger efter praktikopholdets afslutning. På AUB's hjemmeside på borger.dk hedder det:

”Du kan få tilskud til din hjemrejse op til 4 uger efter, din oplæring er slut. Rejsehjælpen er et tilskud til din oplæring. Derfor kan du ikke få tilskud, hvis din rejse har andre formål. Fx hvis du får et lønnet eller frivilligt arbejde, mens du er i udlandet. Det gælder også selvom din oplæring er slut.”

AUB har således opstillet en fast regel om, at tilskud til hjemrejse ved praktikperiodens afslutning er betinget af, at hjemrejse finder sted inden for 4 uger efter praktikopholdets afslutning.

Ankenævnet bemærker hertil, at AUB ikke har hjemmel til at opstille en sådan fast regel. Ankenævnet finder imidlertid ikke grundlag for at kritisere, at AUB i sin forvaltning anvender 4 ugers-reglen som en hovedregel, som må anses for hensigtsmæssig under hensyn til det store antal sager sammenholdt med ligheds- og forventningshensyn samt administrativ konvens. Anvendelse som en hovedregel betyder, at AUB i tilfælde, hvor rejsen til Danmark har fundet sted mere end 4 uger efter opholdets afslutning, skal foretage en individuel bedømmelse af, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at rejsen uanset tidsspændet kan anses for sket ved afslutning af praktikopholdet. AUB må i de sager søge oplyst, hvad der er årsagen til, at der er gået mere end 4 uger fra praktikopholdets afslutning til hjemrejse, og konkret tage stilling til, om der foreligger fornøden forbindelse mellem rejse og praktikopholdets afslutning til, at rejsen kan anses som hjemrejse fra

praktikopholdet, alt efter om årsagen er f.eks. arbejdssøgning, rejserestriktioner eller hospitalsindlæggelse.

Da AUB havde meddelt afslag uden at foretage en sådan konkret bedømmelse, ophævede Ankenævnet den påklagede afgørelse og hjemviste sagen til AUB til fornyet behandling.

Sag 2025-56/2025-77 (Ankenævnets afgørelse af 3. november 2025) angik spørgsmålet, om en arbejdsgiver for en elev, som havde været udstationeret til Tyskland fra den 2. september til den 27. september 2024, havde krav på refusion af sine udgifter afholdt i forbindelse med udstationeringen, eller om det var med rette, at AUB havde meddelt afslag på ansøgningen herom med den begrundelse, at udstationeringen ikke havde haft en varighed af mindst en måned. Ankenævnet tiltrådte, at dette var et ufravigeligt lovkrav, jf. § 1, stk. 5, i bkg. nr. 498 af 19. maj 2017 om udbetaling af økonomisk støtte til praktikophold i udlandet, udstedt af AUB's bestyrelse med hjemmel i AUB-lovens § 15, stk. 1. Ankenævnet udtalte samtidig følgende vedrørende kravet om en varighed på "mindst 1 måned":

"Kravet om en varighed på "mindst 1 måned" må anses for opfyldt, hvis der er aftalt udstationering i en kalendermåned, og det gælder, uanset om månedens første eller sidste dag eller begge er fridage.

Efter det uddannelsesmæssige formål med varighedskravet må kravet om en periode på "mindst 1 måned" forstås som et krav, der også kan opfyldes med en arbejdsperiode på "mindst 1 måned" uanset periodens kalendermæssige placering. Periodens første dag skal i så fald være en arbejdsdag som udgangspunkt for beregningen af perioden. Hvis der er aftalt udstationering i den beregnede månedsperiode, er det uden betydning, om denne ender med en fridag. Alt efter begyndelsesdag vil perioden kunne være på 28, 29, 30 eller 31 dage, som følgende eksempler kan illustrere – eksemplerne forudsætter, at førstnævnte dato, når denne ikke er den 1. i en måned, er arbejdsdag:

1. januar – 31. januar,
3. januar – 2. februar,
30. eller 31. januar – 28. februar (dog 29. februar, når det er skudår),
1. februar – 28. februar (når det er skudår: 29. februar),
15. juni – 14. juli,
30. november – 29. december."

I den påklagede sag havde eleven første arbejdsdag den 2. september 2024 og sidste arbejdsdag den 27. september 2024. Med første arbejdsdag den 2. september kunne kravet om mindst 1 måneds varighed tidligst være opfyldt med den 1. oktober som sidste arbejds/udstationeringsdag. Ankenævnet tiltrådte derfor, at varighedsbetingelsen ikke var opfyldt, og stadfæstede herefter den påklagede afgørelse.

3.6. Klager over ATP's afgørelser

Ankenævnet afgjorde i 2025 7 sager, som vedrørte klager over ATP's afgørelser, hvoraf 2 blev omgjort.

Sag 2024-46 (Ankenævnets afgørelse af 29. marts 2025) angik en klage fra en golftræner, som klagede til ATP over, at en golfklub, som han havde været golftræner for i mange år, ikke havde indbetalt bidrag til den lovpligtige ATP-pension for ham. Golfklubben havde i den forbindelse henvist til, at han ikke var omfattet af reglerne om ATP, og at parternes uoverensstemmelse herom ifølge deres kontrakt skulle løses via voldgift. ATP afviste at træffe en afgørelse i sagen, da ATP ikke mente, at ATP på det foreliggende grundlag havde mulighed for at vurdere og træffe afgørelse om, hvorvidt der skulle have været betalt ATP-bidrag for golftræneren. Klagen til Ankenævnet vedrørte dette forhold. Ankenævnet ophævede ATP's afvisning af at træffe en afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling, idet Ankenævnet i sin begrundelse herfor udtalte følgende:

"Problemstillingen

Sagen angår ATP's pligt til at træffe afgørelse om medlemskab og bidragspligt. Spørgsmålet er, om ATP kan undlade at træffe afgørelse med henvisning til, at der mellem parterne i et arbejdsforhold er uenighed om, hvorvidt der foreligger et lønmodtagerforhold eller selvstændig virksomhed, og parterne har aftalt, at uenighed dem imellem skal afgøres ved voldgift. Der er endvidere spørgsmål om, hvorvidt undladelse af at træffe realitetsafgørelse har karakter af en forvaltningsafgørelse.

ATP-loven

Arbejdsmarkedets Tillægspension er en obligatorisk pensionsordning for lønmodtagere, jf. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (lovbkg. nr. 1142 af 1. november 2024) § 1, stk. 1, og § 2, stk. 1. En arbejdsgiver, der beskæftiger lønmodtagere omfattet af ordningen, skal bl.a. foretage indberetning og indbetaling efter reglerne i loven og den i medfør af loven udstedte bekendtgørelse om medlemskab, bidragspligt, beregning og indberetning af bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension (senest bkg. nr. 1621 af 12. december 2023). Ordningen administreres af Arbejdsmarkedets Tillægspension, som kan træffe afgørelse om bl.a. medlemskab og bidragspligt. Arbejdsmarkedets Tillægspensions afgørelser om bl.a. medlemskab og bidragspligt kan i medfør af lovens § 28, stk. 1, indbringes for ATP-Ankenævnet, og det påhviler efter forvaltningslovens § 25, stk. 1, ATP, når der træffes skriftlig afgørelse, som kan påklages, at meddele klagevejledning som nærmere foreskrevet i bestemmelsen.

Loven indeholder ikke en særlig definition af en lønmodtager. Loven skal derfor forstås i overensstemmelse med dansk arbejdsrets almindelige lønmodtagerbegreb som omfattende personer, der modtager vederlag for personligt arbejde i tjenesteforhold. Det beror på en realitetsbedømmelse af de konkrete faktiske forhold ved et arbejde, om det i ATP-lovens forstand har karakter af lønmodtagerarbejde eller selvstændigt arbejde. Parterne kan ikke ved aftale holde

et lønmodtagerforhold uden for loven.

Den konkrete sag

I den foreliggende sag har ATP meddelt klager, at ATP ”ikke på det foreliggende grundlag kan vurdere og træffe afgørelse”, men først ”når faktum omkring ansættelsesforholdets fortolkning er afklaret”. ATP har i den forbindelse henvist til, at der foreligger en tvist mellem parterne i arbejdsforholdet, bl.a. om forståelsen af deres aftale, som det falder uden for ATP’s kompetence at træffe afgørelse om.

Hertil bemærker Ankenævnet, at ATP efter ATP-loven har kompetence til at træffe afgørelse om medlemskab og bidragspligt. ATP’s meddelelse om ikke at ville træffe afgørelse om medlemskab og bidragspligt for så vidt angår klager har samme virkning som en afgørelse om, at klager ikke er omfattet af loven. Det følger af almindelige forvaltningsretlige principper, at en sådan meddelelse har karakter af en forvaltningsafgørelse. ATP’s meddelelse skulle derfor have indeholdt en klagevejledning, og meddelelsen kan påklages til Ankenævnet som sket.

ATP kan ikke undlade at træffe afgørelse med henvisning til, at faktum er uoplyst eller tvivlsomt. ATP skal ikke afgøre en civilretlig tvist mellem arbejdsforholdets parter om forståelsen af deres aftale, men afgøre, om der foreligger et lønmodtagerforhold i ATP-lovens forstand. Det er for afgørelsen heraf bl.a. af betydning, hvad parterne har aftalt om arbejdet, men uden betydning, at de har aftalt voldgift til løsning af uoverensstemmelser om deres aftale, ligesom det er uden betydning, om de har aftalt, at der ikke skal indbetales bidrag til ATP. ATP har i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper pligt til at oplyse sagen og tilvejebringe et forsvarligt afgørelsesgrundlag. Det er en del af sagsoplysningsprocessen at søge tvivl om et væsentligt faktum afklaret og om nødvendigt ved en sædvanlig bevismæssig bedømmelse tage stilling til, hvilket faktum der kan lægges til grund.

Ankenævnet ophæver herefter ATP’s påklagede meddelelse af 29. august 2024 om ikke at ville realitetsbehandle den indgivne klage og hjemviser sagen til ATP til behandling og afgørelse af, om klager står i et lønmodtagerforhold til [golfklubben], og hvilken bidragspligt der i givet fald påhviler [golfklubben].”

Sag 2023-13 (Ankenævnets afgørelse af 25. august 2025) angik, om ATP skulle betale renter for forsinket betaling af ATP Livslang Pension. ATP havde afvist forrentning med den begrundelse, at den forsinkede udbetaling havde beroet på klagers forhold, jf. princippet i rentelovens § 4, og at udbetaling var sket på det tidspunkt, hvor klager endelig meddelte ATP en konto, som betaling kunne ske til. Ankenævnet kom efter en konkret vurdering frem til, at det beroede på ATP’s forhold, at udbetaling var blevet forsinket i en periode på 13 måneder fra juli 2018 til august 2019. Den forsinkede udbetaling i øvrige perioder skyldtes klagers egne forhold. Ankenævnet ophævede herefter ATP’s afgørelse med afslag på anmodning om betaling af rentekompensation og hjemviste sagen til

beregning og udbetaling af rente for perioden fra juli 2018 til august 2019.

3.7. Klager over Samlet Betalings afgørelser

Ankenævnet afgjorde i 2025 3 sager, som vedrørte klager over afgørelser truffet af Samlet Betaling. Ankenævnet stadfæstede alle tre afgørelser, men udtalte i den ene af afgørelserne kritik af Samlet Betalings sagsbehandling.

Ankenævnets kritik blev udtalt i sag 2025-28/2025-75 (Ankenævnets afgørelse af 10. november 2025). Sagen angik en klage indgivet af en forening med ansatte førtidspensionister i såkaldt skånejob, dvs. et job med løntilskud, som giver personer med en varig nedsat arbejdsevne mulighed for at blive en del af arbejdsmarkedet, selv om de ikke kan klare et job på almindelige vilkår. Spørgsmålet var, om en forening for så vidt angår sådanne ansatte er omfattet af pligten til at betale en række arbejdsgiverbidrag, som opkræves af Samlet Betaling, herunder til Barsel.dk, Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede og bidrag til Lønmodtagernes Feriemidlers Administration. Ankenævnet tiltrådte – med en supplerende og uddybende begrundelse – Samlet Betalings afgørelse om, at foreningen ikke var undtaget fra pligten til at betale de omhandlede arbejdsgiverbidrag, men beklagede samtidig, at Samlet Betaling såvel i sin afgørelse som ved sin genvurdering af sagen havde undladt at forholde sig til klagerens argumentation støttet på lovgivningen på det sociale område.

I sag 2024-57 (Ankenævnets sag af 7. september 2025) havde et kommunalt ejet aktieselskab i vandsektoren klaget over, at Samlet Betaling med urette havde afkrævet selskabet en række arbejdsgiverbidrag, idet selskabet gjorde gældende, at selskabet skulle anses som en offentlig arbejdsgiver, og at der derfor ikke påhvilede selskabet nogen bidragspligt. Ankenævnet tiltrådte Samlet Betalings afgørelse om, at selskabet var bidragspligtigt, med følgende begrundelse:

”Pligten til at betale finansieringsbidrag til Samlet Betaling er nærmere reguleret i bekendtgørelse nr. 1665 af 12. december 2023 om beregning af finansieringsbidrag. Det hedder i denne bl.a.:

”§ 1. Private arbejdsgivere, der er moms- eller lønsumsregistreret, skal betale de finansieringsbidrag, der er nævnt i § 5 i denne bekendtgørelse, jf. § 9, stk. 1, i lov om Lønmodtagernes Garantifond, § 85 c, stk. 12, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., § 66, stk. 3, i lov om sygedagpenge, § 45, stk. 3, i barselloven, § 80 a, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, samt § 13, stk. 11, i lov om godtgørelse og tilskud ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse.

Stk. 2. ...

§ 2. Offentlige arbejdsgivere er ikke omfattet af bestemmelserne i denne bekendtgørelse.”

Bekendtgørelsen indeholder i § 1, stk. 1, en opregning af de lovbestemmelser, som foreskriver

bidragspligt. I samtlige lovbestemmelser pålægges bidragspligten ”private arbejdsgivere, der er registreret efter momsloven eller lov om afgift af lønsum m.v.”.

Det er derfor helt i overensstemmelse med denne lovgivningsmæssige baggrund, når det i bekendtgørelsens § 1, stk. 1, er angivet, at de opregnede finansieringsbidrag skal betales af ”private arbejdsgivere, der er moms- eller lønsumsregistreret”, og når det i bekendtgørelsens § 2 er angivet, at ”offentlige arbejdsgivere” ikke er omfattet af bidragspligten.

Det er ikke nærmere reguleret, hverken i de bagvedliggende love eller i bekendtgørelsen, hvorledes grænsen mellem privat og offentlig arbejdsgiver skal drages. Det er imidlertid i forbindelse med en ændring af ATP-loven ved lov nr. 1090 af 23. december 1992 i forarbejderne udtalt, at man med hensyn til afgrænsningen vil skulle ”henholde sig til de almindelige retningslinjer herfor, herunder navnlig om de pågældende er omfattet af forvaltningsloven, offentlighedsloven, ombudsmandsloven m.fl.”, se nærmere Ankenævnets afgørelse af 14. maj 2013 (sag 2011-0007927).

I mangel af nærmere regulering må grænsen som fastslået i Ankenævnets praksis herefter drages i overensstemmelse med dansk rets almindelige principper for afgrænsning af offentlig forvaltning over for privat virksomhed, jf. herved bl.a. Ankenævnets afgørelser af henholdsvis 18. februar 2021 (sag 2020-44), 29. august 2014 (sag 2012-202) og 17. marts 2014 (sag 2012-112/2011/0003258).

Et aktieselskab omfattes ikke af den offentlige forvaltning, og det gælder, uanset om selskabet er 100 % offentligt ejet, hvilke aktiviteter selskabet udøver, og hvorledes selskabets aktiviteter er nærmere reguleret og finansieret, jf. herved Niels Fenger (red.): Forvaltningsret (2018) s. 118. Et aktieselskab kan i mangel af en udtrykkelig lovbestemmelse herom ikke anses for offentlig arbejdsgiver. Offentlighedslovens § 4, stk. 1, kan ikke anses for at indeholde en regulering af betydning for afgrænsningen mellem offentlig og privat arbejdsgiver.

Det følger af det anførte, at klager, som er et aktieselskab, må anses for at være privat arbejdsgiver. Begrebet ”offentlig arbejdsgiver” kan ikke forstås som omfattende et aktieselskab. Det, som klager har anført om vandsektorens overordnede formål og natur, kommunalt ejerskab, hvile-i-sig-selv-princippet, kommunal garantistillelse, offentligt tilsyn, konkurs, offentlighedslov og ombudsmandslov samt tilslutning til kollektive overenskomster på det kommunale område, ændrer ikke ved karakteren af den juridiske person, som et aktieselskab er.

Regelgrundlaget giver ikke mulighed for en fortolkning, hvorefter det klagende selskab anses som offentlig arbejdsgiver. Samlet Betalings manglende opkrævning af bidrag beror på en fejlagtig fortolkning af regelgrundlaget. Der er ikke i regelgrundlaget givet Samlet Betaling beføjelse til at undlade opkrævning af bidrag som foreskrevet. Det er således med føje, at Samlet Betaling har

truffet afgørelse om, at klager skal betale finansieringsbidrag med virkning for fremtiden. Det, som klager har anført om usaglig, uvarslet og uproportional praksisændring, kan ikke føre til et andet resultat.

Klager har anmodet om, at der fra Samlet betaling indhentes en oversigt over, hvilke offentligt ejede selskaber inden for vandsektoren og andre forsyningssektorer der betaler, henholdsvis ikke betaler finansieringsbidrag. Samlet Betaling ses ikke at have stilling til denne anmodning.

Uanset om [klagers] begæring anses som en begæring om aktindsigt, kan begæringen ikke være til hinder for at afgøre sagen på det foreliggende grundlag. Samlet Betaling skal opkræve bidrag efter reglerne. Selv om der måtte være andre, som i strid med reglerne ikke afkræves bidrag, og selv om der eventuelt måtte foreligge fast administrativ praksis på et område, kan dette ikke føre til fortsat fritagelse for betaling af bidrag som foreskrevet i loven.”

3.8. Klager over afgørelser truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings (AES) Center for Arbejdsskader i Grønland (CFA)

Klagenævnet afgjorde i 2025 2 sager, som vedrørte klager over Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings afgørelser om bidrag for arbejdsgivere i Grønland. Den ene sag resulterede i en ophævelse af den trufne afgørelse og en hjemvisning af sagen til fornyet behandling, mens den anden sag var en formandssag, som resulterede i klagens afvisning som følge af, at klagefristen ikke var overholdt.

Sag 2024-43 (Ankenævnets afgørelse af 5. oktober 2025) angik beregningen af, hvad en grønlandsk arbejdsgiver skulle betale i AES-bidrag til sikring af de ansatte ved erhvervssygdomme. CFA havde foretaget beregningen af arbejdsgiverens bidrag ud fra oplysninger indhentet fra Skattestyrelsen i Grønland om, hvad arbejdsgiveren havde trukket A-skat af, men heri indgik efter de grønlandske regler om skatteopkrævning også B-indkomst for selvstændige musikere og tolke. Arbejdsgiveren klagede over afgørelsen til Ankenævnet, som gav klageren medhold med følgende begrundelse, idet Ankenævnet samtidig kritiserede CFA's sagsbehandlingstid i forbindelse med den af Ankenævnet iværksatte høring:

”Sagen angår beregning af bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for en arbejdsgiver i Grønland. CFA har foretaget beregningen af klagers bidrag ud fra oplysninger fra Skattestyrelsen i Grønland om, hvad klager har trukket A-skat af. Spørgsmålet er, om honorarer udbetalt til selvstændige, hvoraf der efter de grønlandske skatteregler er trukket A-skat, kan indgå i beregningen.

Hertil bemærker Ankenævnet, at bidragspligten efter lov om arbejdsskadesikring i Grønland påhviler en arbejdsgiver, som i sin tjeneste beskæftiger personer, der er ansat til at udføre arbejde i Grønland, jf. lovens § 52, jf. § 2, jf. § 60. Der påhviler ikke en virksomhed, der anvender en

selvstændig erhvervsdrivende til udførelse af et hverv som selvstændig, nogen bidragspligt for så vidt angår den selvstændige. § 5, stk. 2, i bekendtgørelsen om bidrag angiver da også, at det er de enkelte ansattes årsindkomst i virksomheden, som skal indgå i beregningen. Der er ikke hjemmel til at lade honorarer til selvstændige indgå i bidragsberegningen.

På denne baggrund ophæver Ankenævnet den påklagede afgørelse og hjemviser sagen til fornyet behandling, således at honorarer for opdrag udført af selvstændige tolke og musikere ikke indgår i beregningen af bidrag.

Det bemærkes, at Ankenævnet ikke finder det tilfredsstillende, at CFA har været mere end 8 måneder om at besvare høringen og fremsende sagens akter til Ankenævnet.”

4. Ankenævnets medlemmer

Medlemmer	Indstillet af:	Suppleanter
Forhenværende Højesteretspræsident Børge Dahl	Højesterets præsident	Forhenværende Højesteretsdommer Jon Stokholm
Forhenværende retspræsident for Sø- og Handelsretten Henrik Rothe	Sø- og Handels- rettens præsident	Forhenværende Retspræsident for Sø- og Handelsretten Lotte Wetterling
Forhenværende højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen (formand)	Arbejdsretten	Højesteretsdommer Lars Hjortnæs Højesteret Prins Jørgens Gård 13 1218 København K
Vicedirektør Steen Müntzberg Dansk Arbejdsgiverforening Vester Voldgade 113 1790 København V	Arbejdsgiver- repræsentanterne i ATP's repræsentantskab	Chefkonsulent Trine B. Hougaard Dansk Arbejdsgiverforening Vester Voldgade 113 1790 København V
Advokat Evelyn Jørgensen	Lønmodtagerrepræsentanter i ATP's repræsentantskab	Næstformand Tina Christensen

Fagbevægelsens
Hovedorganisation
Islands Brygge 32 D
Postboks 340
2300 København S

3F
Kampmannsgade 4
1790 København V

Sekretariatet (i 2025):

Anders Østergaard

Birgitte Buchwald Jørgensen

Malene Witzel Hirtsgaard

Annalina Ege-Møller

Eva Vangsgaard Andersen

Jay Christian Magpantay

5. Kontakt til ankenævnet

Postadresse: Ankenævnet for ATP m.m. - Holmens Kanal 20 - 1061 København K

Mail: post@atp-anke.dk

Telefon: 72 20 50 00